Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (fjärde avdelningen)

den 6 mars 2012*

”EUGFJ — Garantisektionen — Undantagande av utgifter från finansiering — Frukt och grönsaker — Skyldighet att motivera utgifter — Villkor för erkännande av producentorganisationer”

I mål T-230/10,

Konungariket Spanien, inledningsvis företrätt av M. Muñoz Pérez och A. Rubio González, därefter av M. Rubio González, abogados del Estado,

sökande,

mot

Europeiska kommissionen, företrädd av F. Jimeno Fernández, i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan om delvis ogiltigförklaring av kommissionens beslut 2010/152/EU av den 11 mars 2010 om undantagande från EU-finansiering av vissa utgifter som verkställts av medlemsstaterna inom ramen för garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ), inom ramen för Europeiska garantifonden för jordbruket (EGFJ) och inom ramen för Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling (EJFLU) (EUT L 63, s. 7), i den del det innebär uteslutande av vissa utgifter som verkställts av Konungariket Spanien inom sektorn för frukt och grönsaker,

meddelar

TRIBUNALEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av ordföranden I. Pelikánová samt domarna K. Jürimäe (referent) och M. van der Woude,

justitiesekreterare: förste handläggaren J. Palacio González,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 22 november 2011,

följande

* Rättegångsspråk: spanska.

Dom

Bakgrund till tvisten

1 Till följd av fem utredningar, med referenserna FV/2004/381/ES, FV/2005/301/ES, FV/2005/302/ES, FV/2006/354/ES och FV/2005/385/ES, som hade genomförts av tjänsten för revision av jordbruksutgifter vid Europeiska gemenskapernas kommission med avseende på stöd inom sektorn för frukt och grönsaker, delgav kommissionen den 7 april 2008, i enlighet med artikel 7.4 i rådets förordning (EG) nr 1258/1999 av den 17 maj 1999 om finansiering av den gemensamma jordbrukspolitiken (EGT L 160, s. 103), de spanska myndigheterna sina slutsatser angående nämnda utredningar.

2 Konungariket Spanien begärde, i skrivelse av den 27 maj 2008, att medlingsorganet skulle ingripa. Medlingsorganet meddelade sin slutrapport den 29 oktober 2008. Den 25 augusti 2009 underrättade kommissionen Konungariket Spanien om sitt slutliga ställningstagande.

3 På grundval av de slutsatser som angavs i den sammanfattande rapporten av den 30 september 2009 bestämde kommissionen, genom beslut 2010/152/EU av den 11 mars 2010 om undantagande från EU-finansiering av vissa utgifter som verkställts av medlemsstaterna inom ramen för garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ), inom ramen för Europeiska garantifonden för jordbruket (EGFJ) och inom ramen för Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling (EJFLU) (EUT L 63, s. 7), att bland annat två typer av utgifter som verkställts av Konungariket Spanien inom sektorn för frukt och grönsaker skulle undantas från finansiering.

4 För det första tillämpade kommissionen en första punktkorrigering, som uppgick till totalt 33 339 525,05 euro, på de utgifter som hade deklarerats som kostnader för hantering av förpackningar, eftersom de kostnader som uppkommit med avseende på miljövänlig hantering av förpackningar inte var ersättningsberättigande. För det andra tillämpade kommissionen en andra punktkorrigering på 100 procent, som uppgick till totalt 4 940 378,44 euro, på det stöd som hade beviljats producentorganisationen SAT Royal, på grund av brister i tillämpningen av de kriterier som organisationens godkännande grundade sig på.

Förfarandet och parternas yrkanden

5 Konungariket Spanien väckte förevarande talan genom ansökan som kom in till tribunalens kansli den 21 maj 2010.

6 Konungariket Spanien har yrkat att tribunalen ska

— ogiltigförklara det angripna beslutet, i den del vissa utgifter som redovisats av Konungariket Spanien undantas från EU-finansiering, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

7 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska

— ogilla talan, och

— förplikta Konungariket Spanien att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

8 Till stöd för sin talan har Konungariket Spanien åberopat två grunder. Som första grund har det gjorts gällande att kommissionen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning, i fråga om undantagandet från finansiering av de kostnader som uppkommit till följd av miljövänlig hantering av förpackningar, vid sin tolkning av bestämmelserna i rådets förordning (EG) nr 2200/96 av den 28 oktober 1996 om den gemensamma organisationen av marknaden för frukt och grönsaker (EGT L 297, s. 1) och kommissionens förordning (EG) nr 1433/2003 av den 11 augusti 2003 om tillämpningsföreskrifter för förordning nr 2200/96 med avseende på driftsfonder, verksamhetsprogram och ekonomiskt stöd (EUT L 203, s. 25). Enligt den andra grunden gjorde sig kommissionen skyldig till felaktig rättstillämpning, i fråga om bristerna i kontrollsystemet beträffande erkännandet av producentorganisationen SAT Royal, vid sin tolkning av bestämmelserna i förordning nr 2200/96 och kommissionens förordning (EG) nr 1432/2003 av den 11 augusti 2003 om tillämpningsföreskrifter för förordning nr 2200/96 med avseende på erkännande av producentorganisationer och förhandserkännande av producentgrupper (EUT L 203, s. 18).

Den första grunden

9 Såvitt avser den första grunden är parterna oense i frågan huruvida bestämmelserna i förordning nr 2200/96 och förordning nr 1433/2003 innebär att de ytterligare kostnader som uppkommer till följd av miljövänlig hantering av förpackningar direkt eller indirekt ska bäras av producentorganisationen och att denna, för att kunna få det ekonomiska stöd som avses i artikel 15.1 i förordning nr 2200/96, ska låta sin stödansökan åtföljas av ett skriftligt bevis av vilket nämnda kostnader noggrant framgår.

10 Tribunalen erinrar inledningsvis om de bestämmelser och den rättspraxis som ska tillmätas relevans vid prövningen av den första grunden.

11 För det första föreskrivs följande i artikel 15 i förordning nr 2200/96:

”1. På de villkor som anges i denna artikel skall ett ekonomiskt [unions]stöd beviljas de producentorganisationer som inrättar en driftsfond.

Denna fond skall finansieras genom faktiska ekonomiska bidrag från medlemsproducenterna som grundas på de kvantiteter eller det värde av frukt och grönsaker som faktiskt saluförs på marknaden och genom det ekonomiska stöd som avses i första stycket.

2. Den driftsfond som avses i punkt 1 är avsedd

a) att finansiera återtaganden från marknaden på de villkor som anges i punkt 3,

b) att finansiera ett verksamhetsprogram som skall överlämnas till de behöriga nationella myndigheterna och godkännas av dessa med tillämpning av artikel 16.1.

…

5. Det ekonomiska stöd som avses i punkt 1 skall motsvara summan av de ekonomiska bidrag som nämns i den punkten, och som faktiskt betalats in, och skall begränsas till 50 % av beloppet för de utgifter som verkställts med tillämpning av punkt 2.

…”

12 I artikel 18 i förordning nr 1433/2003, med rubriken ”Ansökningar”, föreskrivs, i punkt 2 c, att ”[a]nsökan skall åtföljas av styrkande handlingar som visar … [d]e utgifter som har uppkommit med anledning av verksamhetsprogrammet”.

13 Enligt punkt 2 c i bilaga I till förordning nr 1433/2003, med rubriken ”Valfritt innehåll i verksamhetsprogram”, till vilken det hänvisas i artikel 8.2 i nämnda förordning, kan verksamhetsprogrammen bland annat innehålla ”särskilda kostnader för … miljöåtgärder, inklusive kostnader som uppstått genom miljövänlig hantering av förpackningar”.

14 I slutet av punkt 2 c i bilaga I till förordning nr 1433/2003 hänvisas till en fotnot 3, som har följande lydelse:

”Miljövänlig hantering av förpackningar skall vara vederbörligen styrkt och uppfylla kriterierna i bilaga II till direktiv 94/62/EG om förpackningar och förpackningsavfall …”

15 Det ska för det andra erinras om att enligt fast rättspraxis finansierar EUGFJ endast de interventioner som genomförs i enlighet med de unionsbestämmelser som gäller inom ramen för den gemensamma organisationen av jordbruksmarknaderna (se domstolens dom av den 8 maj 2003 i mål C-349/97, Spanien mot kommissionen, REG 2003, s. I-3851, punkterna 45–47 och 49, och av den 24 februari 2005 i mål C-300/02, Grekland mot kommissionen, REG 2005, s. I-1341, punkterna 32–36 och där angiven rättspraxis).

16 Det ska härefter göras en prövning av de argument som Konungariket Spanien har anfört till stöd för den första grunden.

17 Först och främst har Konungariket Spanien fel när det hävdar att kommissionen skulle ha medgett att de spanska myndigheterna hade fastställt schablonsatsen 17 procent, som de tillämpade som ytterligare kostnader som tillkommit utöver de sedvanliga, korrekt. Av handlingarna i målet framgår nämligen att även om kommissionen medger att den sats på 17 procent som tillämpades i ärendet inte i sig är oproportionerlig, har den klandrat Konungariket Spanien för att i beräkningen av denna sats ha tagit med kostnaderna för miljövänlig hantering av förpackningar, utan att lägga fram någon bevisning för att nämnda kostnader hade burits av producentorganisationerna eller deras medlemmar.

18 Det ska härefter prövas huruvida, såsom Konungariket Spanien har hävdat, kommissionen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den krävde att de kostnader som uppkommer till följd av miljövänlig hantering av förpackningar nödvändigtvis ska bäras av producentorganisationerna.

19 Det ska i detta hänseende påpekas att, i enlighet med artikel 15.5 första stycket i förordning nr 2200/96, det ekonomiska stöd som beviljas av unionen ska beräknas med hänsyn till ”de utgifter som verkställts”, särskilt vid driftsfondens finansiering av ett verksamhetsprogram. Enligt artikel 18.2 c i förordning nr 1433/2003 ska de stödansökningar som ges in av producentorganisationerna åtföljas av styrkande handlingar som visar de utgifter som har uppkommit med anledning av verksamhetsprogrammet.

20 Av nämnda bestämmelser framgår att ett ekonomiskt stöd från unionen endast kan beviljas en producentorganisation, med anledning av ett verksamhetsprogram, på villkor att det läggs fram bevis för att de utgifter som uppkommit inom ramen för nämnda program har åtagits.

21 Denna tolkning av de aktuella bestämmelserna påverkas inte av Konungariket Spaniens argumentering, enligt vilken ett sådant krav inte gäller för verksamhetsprogram som omfattar kostnader som uppkommer till följd av miljövänlig hantering av förpackningar. Det följer nämligen av bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets direktiv 94/62/EG av den 20 december 1994 om förpackningar och förpackningsavfall (EGT L 365, s. 10), som avses i fotnot 3 i bilaga I till förordning nr 1433/2003, att det ankommer på återförsäljarna att hantera dessa förpackningar, varför det skulle vara ologiskt om det i nämnda förordning krävdes att producentorganisationerna skulle bära kostnaderna för hantering av förpackningar som inte ankommer på dem.

22 Det kan först konstateras att den regel som det har erinrats om i punkt 20 ovan inte utesluter att kostnader som uppkommer till följd av miljövänlig hantering av förpackningar beaktas, när nämnda kostnader, såsom i förevarande fall, bärs direkt av återförsäljarna och indirekt av producentorganisationerna. Det enda som erfordras är nämligen bevis på att de aktuella kostnaderna direkt eller indirekt har burits av producentorganisationerna.

23 Det ska vidare erinras om att förordning nr 1433/2003 innehåller tillämpningsföreskrifter för förordning nr 2200/96 med avseende på driftsfonder, verksamhetsprogram och ekonomiskt stöd. Såsom framgår av de överväganden som det har redogjorts för i punkterna 19 och 20 ovan innebär härvid artikel 18.2.c i förordning nr 1433/2003, i det att det där föreskrivs att stödansökningar som ges in av producentorganisationerna ska åtföljas av styrkande handlingar som visar de utgifter som har uppkommit med anledning av verksamhetsprogrammet, att den regel genomförs som föreskrivs i artikel 15.5 i förordning nr 2200/96.

24 Däremot föreskrivs inte, vare sig i förordning nr 2200/96, förordning nr 1433/2003 eller ens i direktiv 94/62, till vilket det hänvisas i fotnot 3 i bilaga I till förordning nr 1433/2003, något som helst undantag, som skulle vara tillämpligt inom ramen för verksamhetsprogram som omfattar kostnader som uppkommer till följd av miljövänlig hantering av förpackningar, från den regel som föreskrivs i artikel 15.5 i förordning nr 2200/96 och i artikel 18.2 i förordning nr 1433/2003, enligt vilken det ekonomiska stöd som beviljas av unionen ska beräknas med hänsyn till de utgifter som verkställts och som följaktligen ska styrkas av sökanden av stödet, det vill säga, i detta fall, producentorganisationerna.

25 Av det anförda följer att Konungariket Spanien har fel när det klandrar kommissionen för att ha gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att kräva att de kostnader som uppkommer till följd av miljövänlig hantering av förpackningar nödvändigtvis ska bäras av producentorganisationerna.

26 Det ska för det tredje bedömas huruvida, såsom Konungariket Spanien har hävdat, kravet att producentorganisationen ska lägga fram bevis på att den direkt eller indirekt har burit de kostnader som uppkommit till följd av miljövänlig hantering av förpackningar är oproportionerligt.

27 Konungariket Spanien har närmare bestämt hävdat dels att producentorganisationerna inte är skyldiga att inneha någon bevishandling som anger det exakta beloppet avseende utbetalningar för miljövänlig hantering av förpackningar, dels att återförsäljarna övervältrar dessa kostnader på producentorganisationerna, såsom är fallet beträffande övriga produktionskostnader.

28 Tribunalen erinrar härvid om att i enlighet med proportionalitetsprincipen, vilken ingår bland de allmänna principerna i unionsrätten, får unionsinstitutionerna i sitt handlande inte gå utöver vad som är ändamålsenligt och nödvändigt för att uppnå de legitima mål som eftersträvas med bestämmelserna i fråga. När det finns flera ändamålsenliga åtgärder att välja mellan ska den åtgärd väljas som är minst ingripande, och de vållade olägenheterna får inte vara orimliga i förhållande till de eftersträvade målen (se domstolens dom av den 4 oktober 2007 i mål C-375/05, Geuting, REG 2007, s. I-7983, punkt 45 och där angiven rättspraxis).

29 När det gäller domstolsprövningen av villkoren för hur en sådan princip tillämpas anmärks följande: Med hänsyn till att unionslagstiftaren på den gemensamma jordbrukspolitikens område har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning, kan lagenligheten av en bestämmelse som antagits endast påverkas om bestämmelsen är uppenbart olämplig i förhållande till det mål som kommissionen söker uppnå (se domen i det ovan i punkt 28 nämnda målet Geuting, punkt 46 och där angiven rättspraxis).

30 I förevarande fall ska det först slås fast att Konungariket Spanien inte kan vinna framgång med sitt argument att det enligt bilaga I till förordning nr 1433/2003 är tillåtet att låta verksamhetsprogrammen omfatta kostnader som uppkommer till följd av miljövänlig hantering av förpackningar, utan att göra gällande något som helst villkor beträffande den person som ska bära kostnaderna.

31 Såsom har angetts i punkt 24 ovan föreskrivs nämligen inte, i förordningarna nr 2200/96 och nr 1433/2003, något undantag från den regel som föreskrivs i artikel 15.5 i förordning nr 2200/96 och i artikel 18.2 i förordning nr 1433/2003.

32 Till skillnad från vad Konungariket Spanien har hävdat kan det inte heller anses att det, för att visa att en utgift faktiskt har burits indirekt av producentorganisationerna, räcker att grunda sig på ett påstående om ett logiskt antagande enligt vilket det försäljningspris som producentorganisationerna fakturerar återförsäljarna sattes ned, i förhållande till praxis, för att ta hänsyn till att de senare svarade för hanteringen av förpackningarna för de aktuella produkterna.

33 För det första är det nämligen uppenbart att en sådan argumentering strider mot den regel som det har erinrats om i punkt 20 ovan. För det andra kan det inte uteslutas att, i stället för att det sker en nedsättning av det försäljningspris som producentorganisationerna fakturerar återförsäljarna, den ytterligare kostnad som uppkommer till följd av miljövänlig hantering av förpackningar övervältras på senare handelsled genom en höjning av de försäljningspris som återförsäljarna fakturerar sina kunder.

34 Enbart det förhållandet att sökanden av stödet visar att utgiften, direkt eller indirekt, faktiskt har verkställts kan följaktligen uppfylla den regel som det har erinrats om i punkt 20 ovan.

35 Till skillnad från vad Konungariket Spanien har påstått kan, för det tredje, behovet av en sådan bevisning inte uteslutas när medlemsstaten, såsom i förevarande fall, i enlighet med bestämmelserna i förordning nr 1433/2003, genom en uppskattning har fastställt de ytterligare kostnader som tillkommit utöver de sedvanliga till följd av hantering av förpackningar. Ett sådant påstående skulle nämligen få till följd att det, i strid med den regel som det har erinrats om i punkt 20 ovan, blev möjligt för producentorganisationer som inte har haft någon ytterligare kostnad att komma i åtnjutande av det aktuella stödet.

36 Av det anförda framgår att det genom Konungariket Spaniens argument inte i tillräcklig utsträckning tas hänsyn till det legitima mål som eftersträvas med bestämmelserna i fråga. Såsom det har erinrats om i punkt 15 ovan består detta mål i att säkerställa att de finansiella interventionerna genomförs i enlighet med den unionsrätt som gäller inom ramen för den gemensamma organisationen av jordbruksmarknaderna. Följaktligen kan varken Konungariket Spaniens argumentering eller handlingarna i målet läggas till grund för en bedömning enligt vilken kommissionen har åsidosatt proportionalitetsprincipen genom att kräva att producentorganisationen ska lägga fram bevis på att organisationen har burit de kostnader som uppkommit till följd av miljövänlig hantering av förpackningar.

37 Sammanfattningsvis kan Konungariket Spanien inte vinna framgång med något av de argument som det har anfört till stöd för den första grunden. Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser nämnda grund.

Den andra grunden

38 Såvitt avser den andra grunden är parterna oense i frågan huruvida artikel 14 i förordning nr 1432/2003 endast ska tillämpas på fysiska eller juridiska personer som är frukt- och grönsaksproducenter och som, sammanslutna, utgör en sådan producentorganisation som SAT Royal, eller om den, när medlemmarna är juridiska personer, även ska tillämpas på fysiska eller juridiska personer som kontrollerar deras aktiekapital.

39 Det ska först erinras om de bestämmelser som är relevanta för prövningen av den andra grunden.

40 I artikel 11.1 d.3 i förordning nr 2200/96 föreskrivs följande:

”I denna förordning avses med producentorganisation varje juridisk person

…

d) i vars stadgar fastställs

...

3) regler som på ett demokratiskt sätt säkerställer att de sammanslutna producenterna har kontrollen över organisationen och beslutsförfarandet,

…”

41 Av skäl 14 i förordning nr 1432/2003 framgår följande:

”För att säkerställa att producentorganisationerna faktiskt representerar ett lägsta antal producenter bör medlemsstaterna vidta åtgärder för att undvika att en minoritet av medlemmarna, som eventuellt svarar för den största delen av den aktuella producentorganisationens produktion, på ett otillbörligt sätt dominerar förvaltningen och driften av organisationen.”

42 Artikel 4 i förordning nr 1432/2003 har rubriken ”Producentorganisationernas minsta storlek”. I punkt 1 i nämnda artikel föreskrivs följande:

”Det lägsta antal producenter som avses i artikel 11.2 a i förordning … nr 2200/96 skall vara fem producenter per kategori.”

43 I artikel 13 i förordning nr 1432/2003, som har rubriken ”Icke-producerande medlemmar”, föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna kan besluta om och på vilka villkor en fysisk eller juridisk person, som inte är producent, kan godtas som medlem i en producentorganisation.

2. Vid fastställandet av villkoren enligt punkt 1 skall medlemsstaterna i enlighet med artikel 11.1 a och 11 d.3 i förordning [nr 2200/96] se till

…

b) att producentorganisationernas stadgar innehåller regler som på ett demokratiskt sätt säkerställer att de sammanslutna producenterna har kontrollen över organisationen och beslutsförfarandet.

…”

44 Av artikel 14 i förordning nr 1432/2003, som har rubriken ”Demokratisk kontroll i producentorganisationerna”, framgår följande:

”1. Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som krävs för att motverka alla former av missbruk av makt och inflytande från en eller flera producenter när det gäller förvaltning och drift av producentorganisationen.

2. Ingen medlem i en producentorganisation får ha mer än 20 % rösträtt. Medlemsstaten får emellertid höja denna procentsats till högst 49 % i förhållande till medlemmens bidrag till värdet av den produktion som saluförs av producentorganisationen.”

45 Mot bakgrund av dessa bestämmelser ska tribunalen härefter pröva de argument som Konungariket Spanien har anfört till stöd för den andra grunden, som består av två delar.

46 Såvitt avser den första delgrunden, som åberopats i första hand, har Konungariket Spanien klandrat kommissionen för att ha bedömt att en och samma fysiska person, som inte är producent, utövade kontroll över fyra av nio juridiska personer som är medlemmar i producentorganisationen SAT Royal, eftersom den fysiska personen innehade mer än 76 procent av kapitalet i en av dessa fyra juridiska personer och nästan hela kapitalet i de tre andra juridiska personerna, och följaktligen för att ha åsidosatt artiklarna 13 och 14 i förordning nr 1432/2003. Enligt Konungariket Spanien utgjordes de verkliga medlemmarna i denna producentorganisation nämligen endast av dessa nio juridiska personer, det vill säga vinstdrivande bolag, och vart och ett av dem innehade, i enlighet med nämnda bestämmelser, mindre än 20 procent rösträtt.

47 Det ska i detta hänseende påpekas att det av bestämmelserna i förordningarna nr 2200/96 och nr 1432/2003, som det har erinrats om i punkterna 40–43 ovan, klart framgår att unionsbestämmelserna om producentorganisationer syftar till att säkerställa att organisationerna drivs demokratiskt, vilket ska ske genom två principer.

48 För det första ska de producerande medlemmarna i producentorganisationen ha kontroll över organisationen och beslutsförfarandet. Denna princip bekräftas dessutom uttryckligen i de särskilda bestämmelserna i artikel 13.2 b i förordning nr 1432/2003.

49 För det andra framgår det av artikel 4 och artikel 14.2 i förordning nr 1432/2003 att en producentorganisations medlemmar ska utgöras av minst fem producenter och att en medlem i princip inte får ha mer än 20 procent rösträtt. Dessa bestämmelser motsvarar den strävan som anges i skäl 14 i förordning nr 1432/2003, såsom den har beskrivits i punkt 41 ovan. Dessutom ska nämnda bestämmelser inte bara tillämpas på fysiska personer, utan även på de juridiska personer som är medlemmar i producentorganisationerna. Det är också utrett att var och en av nämnda medlemmar har en röst inom producentorganisationen SAT Royal.

50 Vid medlemsstaternas kontroll av att en producentorganisation drivs demokratiskt kan det emellertid inte bortses från identiteten hos de fysiska eller juridiska personer som innehar kapitalet i en producentorganisations medlemmar. Om det inte gjordes en sådan kontroll skulle en och samma fysiska eller juridiska person – som innehar den större delen av eller hela kapitalet i flera av en producentorganisations medlemmar, så att den utövar kontroll över dessa medlemmar, särskilt deras beslutsförfarande – kunna dölja sig bakom nämnda medlemmar.

51 Under sådana omständigheter skulle den andra principen, som har beskrivits i punkt 49 ovan, riskera att kringgås, eftersom det antal medlemmar i producentorganisationen som framgår inte är representativt för det antal medlemmar i producentorganisationen som faktiskt är självständiga.

52 Denna bedömning kan inte ifrågasättas på den grunden att den fysiska person som avses i förevarande fall inte är producent. Det ska tvärtom påpekas att det under omständigheterna i fallet är så, att producentorganisationen SAT Royals medlemmar är producenter. Den omständigheten att den aktuella fysiska personen, som inte är producent, innehar den större delen av eller hela kapitalet i flera producerande medlemmar i producentorganisationen SAT Royal utgör följaktligen ett åsidosättande av de två principer som genomförs genom unionslagstiftningen för att säkerställa att en producentorganisation drivs demokratiskt, vilka beskrivs i punkterna 48 och 49 ovan. I ett sådant fall är det nämligen inte bara så att den andra princip som anges i punkt 49 ovan åsidosätts, eftersom det antal medlemmar i producentorganisationen som framgår inte är representativt för det antal medlemmar i producentorganisationen som faktiskt är självständiga, utan även den första princip som anges i punkt 48 ovan, eftersom kontrollen över organisationen och dess beslutsförfarande i själva verket inte bara utövas av de producerande medlemmarna, då vissa av dessa kontrolleras av en person som inte är producent.

53 Av det anförda följer att kommissionen, till skillnad från vad Konungariket Spanien har hävdat, gjorde en riktig bedömning när den slog fast att det, för att säkerställa att producentorganisationerna drivs demokratiskt, fanns anledning att ta hänsyn till identiteten hos de fysiska eller juridiska personer som kontrollerade producentorganisationernas medlemmar.

54 Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den andra grundens första del.

55 Såvitt avser den andra grundens andra del, som åberopats i andra hand, har Konungariket Spanien hävdat att kommissionen gjorde en felaktig bedömning av den procentsats röster som innehades indirekt av en och samma fysiska person i producentorganisationen SAT Royal. Kommissionen hade således fel när den ansåg att nämnda person i detta fall kontrollerade fyra av de nio medlemmarna i producentorganisationen. Konungariket Spanien har hävdat att denna fysiska person, som inte är producent, endast kontrollerade tre av de nio medlemmarna i producentorganisationen. Konungariket Spanien har således anfört att den procentsats röster som innehades indirekt av samma fysiska person i producentorganisationen SAT Royal inte uppgick till 44,44 procent, utan till 33 procent. Sistnämnda procentsats är förenlig med den högsta rösträtten, såsom den höjts av Konungariket Spanien i enlighet med artikel 14.2 i förordning nr 1432/2003.

56 Det räcker i detta hänseende att påpeka att det, även om det, såsom Konungariket Spanien har hävdat, antas att den aktuella fysiska personen endast kontrollerade tre av de nio producentorganisationerna, framgår av de handlingar som har fogats till svaromålet att andelen av den produktion som saluförs av dessa tre juridiska personer, jämförd med värdet av den produktion som saluförs av producentorganisationen, uppgick till 11,8 procent. Det är dessutom så, att Konungariket Spanien inte har bestritt denna sifferuppgift.

57 Enligt artikel 14.2 andra meningen i förordning nr 1432/2003 ska en höjning som en medlemsstat vidtar av den högsta procentsatsen på 20 procent rösträtt för en enda medlem ske i förhållande till medlemmens bidrag till värdet av den produktion som saluförs av producentorganisationen.

58 Detta innebär följaktligen, såsom kommissionen har gjort gällande, för det fall den aktuella fysiska personen i detta fall endast kontrollerar tre av de nio medlemmarna i producentorganisationen SAT Royal, varvid var och en av dessa har en röst inom producentorganisationen, att nämnda fysiska person har en rösträtt på 33 procent, som visserligen är förenlig med den högsta gräns som fastställts av Konungariket Spanien, men som väsentligt överstiger den andel av värdet av produktionen som innehas av de tre juridiska personer som nämnda person kontrollerar inom producentorganisationen.

59 Under dessa omständigheter är Konungariket Spanien skyldigt att, i enlighet med artikel 14.1 i förordning nr 1432/2003 och för att säkerställa att producentorganisationen SAT Royal drivs demokratiskt, vidta de åtgärder som krävs för att undvika att nämnda fysiska person kontrollerar mer än 20 procent av rösträtten inom producentorganisationen.

60 Av det anförda följer att den andra grundens andra del saknar verkan och att talan inte kan vinna bifall såvitt avser någon del av den andra grunden.

61 Talan ska därför ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

62 Enligt artikel 87.2 i tribunalens rättegångsregler ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att Konungariket Spanien ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Konungariket Spanien har tappat målet, ska kommissionens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (fjärde avdelningen)

följande:

1) Talan ogillas.

2) Konungariket Spanien ska ersätta rättegångskostnaderna.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 6 mars 2012.

Underskrifter